

— Жила собі одного разу дівчинка. Звали її Жовта Шапочка.

— Ні, Червона!

— Ой, я забув. Справді, Червона, Шапочка. Покликала її мама та й каже: "Послухай, Зелена, Шапочко..."

— Та ні, Червона!

— Ой, я забув. Справді, Червона. "Піди до тітки Діоміри й занеси їй картопляне лушпиння".

— Ні. Йди до бабусі та занеси їй пиріжка.

— Ну, гаразд. Дівчинка зайшла в ліс і зустріла жирафу.

— Ти переплутав! Зустріла вовка, а не жирафу!

— І вовк її питає: "Скільки буде шість разів по вісім?"

— Зовсім не так. Вовк її запитав: "Куди йдеш?"

— Твоя правда. І Чорна, Шапочка відповіла...

— Це була Червона, Шапочка, Червона, Червона!

— Так, Червона, і вона відповіла: "Йду на базар по баклажанний соус".

— Та що ти балакаєш! Вона відповіла: "Йду до хворої бабусі, та не знаю дороги".

— Твоя правда. І кінь сказав...

— Який кінь? Це ж був вовк.

— Ай справді вовк. І він сказав: "Сідай на сімдесят п'ятий трамвай, вийди на площі Дель Дуомо, зверни праворуч, там будуть три сходи́нки, а біля них лежатиме одне сольдо, обійди сходи́нки, візьми сольдо й купи собі жувальну гумку".

— Дідусю, ти не вмієш розповідати казок. У тебе все переплутується. А жувальну гумку я хочу купити.

— Гаразд, на тобі сольдо.

І дідусь знову взявся читати газету.